

Cum te ridici când ai căzut?

Pastor VALERIAN JURJEA
Biserica Pentecostală
Betania, Dublin, Irlanda

Tragedia nu are loc atunci când am fost trântiți la pământ, ci în momentul în care am renunțat la luptă sau când nu știm cum să ne ridicăm. Deși Dumnezeu are la dispoziție resursele necesare, putere de ridicare și soluții, cei mai mulți dintre cei care se pierd nu mai găsesc calea de întoarcere și rămân acolo, căzuți.

Vă invit să ne uităm la exemplul căderii unui mare om al lui Dumnezeu, apostolul Petru. De unde a căzut Petru, de ce a căzut și cum s-a ridicat? De reținut este faptul că acest episod este relatat de către toate evangheliile, chiar în mijlocul detaliilor despre judecata și răstignirea Domnului Isus. Da, Biblia vorbește despre oameni reali cu realitățile din viața lor.

Căderea lui Petru a fost de la înălțimea declarației „Eu, niciodată!” (Matei 26:33) și are ca platformă încrederea în sine, în omul din el însuși. De aici cade Petru până la a se jura și blestema în fața unei slujnice că nu Îl cunoaște și nu a umblat cu Isus. Orice afirmație și asigurare care ne are pe noi garant în față (eu, niciodată!), este din fașă sortită eșecului, chiar dacă mai târziu.

Cred că e realistă și necesară abordarea unui plan de ridicare după modelul oamenilor reabilitați ai Bibliei: dacă ea nu ascunde aceste realități, cu atât mai mult trebuie să le analizăm noi astăzi, obligați de perioada de criză spirituală în care trăim. Petru nu a uitat niciodată ce i-a spus Domnul și 40 de ani mai târziu scrie despre vegherea spirituală în întâia lui epistolă: „*Fiți trezi și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită!*” (1 Petru 5:8). Petru, la vârsta și la experiența lui, se uită în urmă și vede urmele diavolului, care caută neobosit pe cine să înghită!

Înainte de a vedea cum s-a ridicat Petru și alți oameni căzuți care sunt menționați în Biblie, să încercăm să descoperim din Cuvânt ce a cauzat căderea lui Petru relatată în Matei 26.

Prima cauză a căderii lui Petru a fost treapta alunecoasă a **încrederii în sine** – **încrederea în puterea spirituală proprie** (versetele 33-35). De pe această treaptă superioară a încrederii în sine, Petru îl contrazice de două ori pe Domnul Isus când acesta prevestește căderea care îl așteaptă. Petru nu poate accepta că Domnul îi cunoaște condiția lui umană mai bine decât se cunoaște el însuși.

Nimic nu ne garantează că vom rămâne în picioare, decât harul lui Dumnezeu.

Lipsa disciplinei spirituale (versetele 40, 41) este a doua treaptă în căderea lui Petru. Disciplina nu te face mai spiritual, dar nu poți fi spiritual fără disciplină. Un credincios fără disciplină spirituală în viață să nu se aștepte la ținte atinse și la biruințe constante în viața lui. Disciplina este în opoziție cu lenevia, timpul dezorganizat și viața fără concentrarea pe scopurile Împărăției. Merită menționat faptul că în viața credinciosului disciplina caracterizează toate domeniile existenței lui.

În versetul 51 ni se relatează acțiunea lui Petru de a interveni cu determinare în apărarea lui Isus, când, hotărât, scoate sabia și îi taie urechea robului marelui preot. Petru își riscă viața în apărarea lui Isus, iar în consecință primește din partea lui Isus un apel la calm, reținere și chiar un avertisment „*toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri!*” (v.52b) De aici provine, probabil, **descurajarea și dezamăgirea** lui Petru care pot fi alți doi factori care au influențat căderea lui. Se naște în mintea lui Petru sentimentul inutilității, ideea că tot ce face el, de fapt, nu contează, chiar dacă a făcut cu dăruire și cu riscul vieții. Oameni care vor să facă ceva, vor să slujească, dar numai când simt și vor ei, iar în condițiile lor sunt foarte expuși acestei zone alunecoase spre cădere. „Cum vreau eu, sau deloc”, este gândirea bazată pe o concentrare a simțurilor și acțiunea care precădere la primele impulsuri. Într-o astfel de dezamăgire, din lipsa rezultată sau de apreciere așteptată, mulți își expun stările unei predispoziții la cădere.

Depărtarea de oamenii lui Dumnezeu (versetul 58) este o altă cauză în majoritatea căderilor oamenilor lui Dumnezeu. Lipsa responsabilizării din partea unor prieteni apropiați este, în primul rând, semnul unei mândrii spirituale, dar pentru mulți care au căzut, reprezintă chiar bariera protectoare care a lipsit în drumul lor. Mulți se înconjoară cu „prieteni” care țin mai mult la confortul relației decât la sufletul prietenului lor. Un prieten adevărat întotdeauna îți va spune adevărul în dragoste (așa cum numai un prieten bun știe să o facă) și va avea gândul la creșterea ta, nu la confortul tău. De cele mai multe ori, dacă ai prieteni veritabili, Dumnezeu te va avertiza prin ei de pericolele din calea ta.

„Căci cel neprihănit de șapte ori cade, și se ridică, dar cei răi se prăbușesc în nenorocire.”
(Proverbe 24.16)